

“ሕደጉ ኪሕደገልኩም ከኣ እዩ።”

“ይበዱሉኻ ኣይትበድሎም፣ ይቐተሉኻ ኣይትቐተሎም።”

“ሓጢአት ክትገብር ከሎኻ፣ እግዚአብሔር ኣጸቢቐ እዩ ዚርእየካ፤ ንሰኻ እንተ ደኣ ሕነ ፈዲኻ ኸኣ ሕነ ኪፈድየካ እዩ። ጎረቤትካ እንተ በደለካ ሕደገሉ፣ ንሰኻ ክትጽሊ ከሎኻ ኸኣ ሓጢአትካ ኺሓድገልካ እዩ። ንሰኻ ምስ ካልእ ተኣቲልካ ኸሎኻ፣ እግዚአብሔር ምሕረት ኪገብረለይ እዩ ኢልካ ኸትጽቦ ኣይትኸእልን ኢኻ። ከማኻ ሰብ ንዝኾነ ምሕረት ከይገበርካ፣ ናይ ሓጢአትካ ምሕረት ክትረክብ ክትጽሊ ኣይትኸእልን ኢኻ። ንሰኻ ንባዕልኻ ሰብ ክነሰኻ ኣብ ልብኻ ነድሪ ካብ ሓዝካ፣ ንሓጢአትካ ደኣ መን ኪኸሕሰልካ እዩ፣ ኸትመውት ከም ዘሎካ ዘክር እሞ ጽልኢ ካብኻ ኣርሕቓ፣ ሞትን ምብስባስን ከም ዘሎ ዘኪርካ ኸኣ፣ እሙን ኪንካ ትእዛዛት ሓሉ። እወ፣ ትእዛዛት ሓሉ፣ ምስ ጎረቤትካ ድማ ኣይትቈጣዕ፣ ንኺዳን ልዑል ኣምላኽ ዘክሮ እሞ ንድቑርና ካብኻ ኣርሕቃ።” (መጽሓፍ ሢራክ፣ 28:1-7)።

ድሕሪቲ ናይ መወዳእታ ፍርዲ ዓለም፣ ነቶም ኣብ መንግሥተ ሰማይ ዝኣተዉ፣ ካብ ትእዛዛት እቲ ዝበርትዐን፣ ንኸትትግብሮ ኣዝዩ ዝኸበደን ኣየናይ እዩ ዚብል ምርጫ እንተ ዚግበር፣ መብዛሕትኦም ምሕረት ክትረክብ ንጸላእትኻ ምሓር፣ ይቐረ ኪበሃለልካ ይቐረ በል ዚብል እዩ ምበሉ። እወ! ንዝበደለካ፣ ንዝጎድኣካ፣ ምምሓር ቀሊል ኣይኮነን። ግን ከኣ ዘይክኣልውን ኣይኮነን።

ኣብ ታሪኽ ርስትና፣ ካብቲ ብዳርባ እምኒ እናጨፍጨፍዎ እንከለዉ “ጎይታይ! እዚ ሓጢአት እዚ ኣይትሓዘሎም” እናበለ፣ ነቲ ጎይታ ሕይወት ኣብ መስቀል እናቐተልዎ እንከለዉ፣ ዘበሎ ቃላት ዘቃልሑ፣ ቅዱስ እስጢፋኖስ ቀዳማይ ሰማዕት ጀሚርካ፣ ብዙሓት ቅዱሳትን ሰማዕታትን፣ ንጸላኢኻን ንቐታሊኻን ይቐረ ምባል ከምዚክኣል ብተግባር ኣርእዮምናን ኣምሂሮሙናን እዮም።

ማርያ ጎረቲ እትብሃል ንል 12 ዓመት፣ ብ1902 ዓ.ም.ፈ. ኣብ ጎረብታ ዚቐመጥ ዝነበረ፣ ኣለክሳንደር ሰረነሊ ዚብሃል መንእሰይ፣ ብሓይሊ ኪግህሳ ምስ መጸ፣ ኣይከውንን እዩ፣ ኢላ ንድንግልናኣ ክትቃለስ እንከላ፣ ብተቢዕ ሓፂን ደጋጊሙ ወግኣ እሞ፣ ዓዊላ ወደቐት። ድምፂ ሰሚዖም ምስ መጹ ኸኣ ወዲቓ ጸንሓቶም። ተቐላጢፎምውን ናብ ሆኦስፒታል ወሰድዋ፣ ኣብኡ እንከላ ኸኣ ንጽባሒቲ ዓረፈት። ቅድሚ ዕርፍታ ግን ነቲ ቀታሊኣ ኣለክሳንደር፣ “ሚሒረዮ ኣሎኹ፣” “ይቐረ ከምዝበልኩሉ ንገርዎ ቢላ ተላበወት።” ኣለክሳንደር ግን ነቲ ዝሃበቶ ምሕረት ምቐባል ኣብዩ፣ ንሾመንተ ዓመት ኣብ እስር ቤት ጸንሐ። ብድሕርዚ ግን ሓደ ለይቲ ኣብ ሕልሙ እንከሎ፣ ማርያ ጎረቲ፣ ዕንባባታት ኣርያ ክተቐብሎ እንከላ ርኣዩ እሞ፣ ካብኡ ንድሓር ተነሲሑ ምሕረት ረኸበ።

እወ! እቲ ወዱቐ ባህርና፣ ኣብ ንዝሃረመካ ምህራም፣ ንዝጸረፈካ ምጽራፍ፣ ንዝቐትለካ ምቐታል፣ ቅልጡፍን ንጡፍን እዩ። “ሕነ ምፍዳይ” መፍትሕ ከምዘይኮነን፣ ንግላዊ ሕይወትን ንማሕበረ ሰብን፣ ጽልእን ፍልልይን እምበር፣ ሰላም ከምዘየምጽእን፣ እኳ ደኣ

ዝገደደ ህልቂትን ዕንወትን ከምዚፈጥር ታሪኽ ዚመስከሮን፣ ሕጂውን ዚምስክሮ ዘሎን፣ ኩላትና እንፈልጦን እንርእዮን እንሰምዖን ዘሎና፣ መርትዖ ዘየድሎዮ ባዕሉ ዚምስክር ጭቡጥ ሓቂ እዩ። እቲ ኬድሕነናን፣ መገዲ ሕይወት ከርእየናን፣ ሰላም ኪህበናን ዝመጸን፣ ንኹሉ ዚፈልጥን ዚምርምርን፣ ኩሉ ዚኸእልን ዚገብርን፣ መድሃኔ ዓለም ጎይታ ኢየሱስ ክርስቶስ፣ ግን “ምፍዳይ ሕነ ናተይ እዩ፣ ‘አነ ኸፈድዮ እየ’ ይብል እግዚአብሔር” ዚብል ጽሑፍ ኣሎ እሞ፣ ቍጥዓ ኣምላኽ ባዕሉ ኸፈድዮ ሕደጉ እምበር ባዕላትኩም ሕነ ኣይትፍደዩ። ግና “ጸላኢኻ እንተ ጠመየ ኣብልዓዮ፣ እንተ ጸምአውን ኣስትዮ። እዚ ብምግባርካ ብጉሁር ሓቂ ከተንድዶ ኢኻ” ነቲ እከይ ደኣ ብሠናይ ጌርካ ሰዓሮ እምበር በቲ እከይ ኣይትሰዓር።” (ሮሜ፡ 12:19-21) እናበለ ንጹር መምርሒ ሕይወትን፣ መገዲ ሰላምን ሓዲጉልና ኣሎ።

ንምንታይ እዩ፡ እዚ “ምሓሩ ክትምሓሩ” ዚብል ትእዛዝ ኣዝዩ ዚኸብደናን፣ ንምትግባሩ ዚጽግመናን፣ እቲ ጸገም፣ ተበዲለ እየ ጥራሕ ስለ እንብል፣ በደል ካልኦት ጥራሕ እምበር፣ በደልና ስለ ዘይንርኢ፣ ንሱ እዩ፣ ንሳ እያ፣ ንሳቶም እዮም...እናበልና ሓሙሽተ ኣጸብዕና ናብ ካልኦት ስለ እነወጣውጥ፣ ምምሓር ኣዝዩ ይኸብደና። “በደል ዋና ስኢና ትነብር” ይብሃል። ኩላትና በደለኛታት እንከሎና፣ ኣነውን በደለኛ እየ ዚብል ዳረጋ የልቦን። ተበዲለ እምበር በዲለ ዚብል የልቦን። እቲ ሓቂ ግን ከምኡ ኣይኮነን፣ ኩላትና በደልቲ ኢና። ነፍስ ወከፍና እናበደልናን እናተበደልናን ኢና እንነብር። በደል ምሉእ ብምሉእ ብሓደ ወገን ጥራይ ኪፍጠር ኣሸጋሪ እዩ። ይንኣስ ይዕቦ፡ እቲ ኻልእ ወገንውን፣ ናቱ ግደ ኣለዎ። በዚ ኸኣ እዩ፡ እቲ ልብን ኩላሊትን ዚምርምር ጎይታ ኢየሱስ፣ “ኣታ ግብዝ፣ ቅድም ካብ ዓይንኻ ሠርወ ኣውፅእ፣ ብድሕርኡ ካብ ዓይኒ ሓውካ በሰር ንምውጻእ ኣጸቢቕካ ክትርኢ ኢኻ።” ዚብልና (ማቴ. 7:5)። እምበኣር ነፍስ ወከፍና፣ ገግደናን በበደልናን ኣለለና እንተ ኣልዓልናን እንተ እንተ ተቐበልናን ጥራሕ እዩ ዕርቅን ሰላምን ሕውየትን ኪመጽእ ዚኸእል።

ንምንታይ ክንምሕርን ክንሓድግን እንግደድ፡

ንእሸቶ ምስማር ኣብ እግርኻ ኣትያ፡ ተደርቂማ እንተ ተተረፈት፣ ወይ ዓረር ኣብ ሰውነትካ ኣትያ ኣብኡ እንተተዋሕጠት፣ ትንኣስ ትዕቦ ኩልሳዕ ምሳኻ እያ ክትነብር። ካብ ሰውነትካ ከይወጸት ከኣ ኣይተደቅሰካን እያ። ንሰውነትካ ባዕዲ ስለ ዝኾነት፣ ኩሉ ሳዕ ሰውነትካ፣ ከም ሓደ ጸላእን ዓማጽን እዩ ዝርእያ። በዚ ምኸንያት ከኣ፡ ኩሉ ሳዕ ብሰንካ እናተሳቐኻ ትነብር። ነቐስካ ወይ ጠቢሕካ እንተ ኣውጻእካ ግን፣ እቲ ስቓይ ጨሪሱ ይጠፍእ፣ እቲ ነኳል ቦታውን ብሥጋ ይመልእ እሞ፣ ጨሪሱ ይሓቂ፣ ብድሕርዚ ስቓይ ዚብሃል ኣይስምዓካን።

ክንብድል ወይ ክንብደል እንከሎና እምበኣር፣ ነዚ ምስማር እዚ ኢና እንውርውር ወይ እንቐበል፣ እዚ ምስማር እዚ ኸኣ ኣብ ሰውነትናን ኣብ ልብናን ኣትዩ ይሳቐየናን ድቃስ ዝከልኣናን። ንኣብነት በዛ ዓፅሚ ዘይብላ መልሓስና ንኸንደይ ሰባት ክንወግእን ክነቑሰልን ዘይንርከብ።

ተመን ብመልሐሱ እዩ ሰብ ዚቐትል፣ ንሕናውን ልክዕ ከምኡ ብመርዚ መልሐስና፣ ንደቂ ሰባት ነቕሶልን ንቐትልን ኢና። በዚ ምኽንያ ከኣ እዩ፡ “መልሐስ ዓፅሚ ይብላን፣ ግን ዓፅሚ ትሰብር” ዚብሃል። ንሓደ ሰብ፣ ሕማቕ ጸርፊ፣ ምስ ጸረፍካዮ ወይ ምስ ረገምካዮ፣ ወይ ድማ ብጸለመ ነታ ክርቲ ስሙ ምስ ኣጥፋእካያን ኣኸፋእካያን፣ ኪቐንዞን፣ ኣብ ንራቱ እህ እናበለ ኪገላበጠን ይሓድር። ብበትሪ ኣይሃረምካዮን፣ ግን ካብ በትሪ ዚኸፍእ ብመልሐስካ ኣቕሶልካዮ። በዚ ምኽንያት እዩ ኸኣ ያዕቆብ ሓዋርያ፣ “ልሳን ንእሽቶ ኣካል ክነሳስ ብዓቢይ ነገር ትምካሕ። እንሆ ንእሽቶ ሓዊ ክንደይ ዓቢይ ዱር ዘይተንድድ! ልሳንውን ሓዊ እያ። ናይ ክፍኣት ዓለም እያ። እታ ንምሉእ ሰብነት እትምርዝ ክፍሊ ኣካላት፣ ንምሉእ ጉዕዞ ናይ ሕይወትውን እተቃጽል እያ። ገዛእ ርእሳ ድማ ብገሃነም እሳት ዝሓረረት እያ።” (ያዕ.3:5-6) እናበለ ልሳንና ክንእድም፣ መልሐስና ክንቈጸጸርን ክነግርርን ይዕድመና።

መርዚ መልሐስ፡ ክሳብ ክንድዚ ሓደገኛ ካብ ኮነ፣ እዚ መርዚ’ዚ ሓንሳብ ምስ ተተፍኣን፣ እዚ ሓዊ እዚ ሓንሳብ ምስተባርዐን፣ ኪፍወስን ኪጠፍእን ይክኣልዶ፣ እወ! ይክኣል። ብመርዚ ተመን ዝተነኸሰ፣ ንእለቱ መድሃኒት እንተ ደኣ ረኺቡ፣ ኪሓዊ ይክኣል እዩ። እዚ ኸኣ ኣምላኽ ብጥበቡ፣ ነቲ መርዚ ካብቲ ሰውነት ስሒቡ ዜውጽእ፣ (ከም እምነ ፈውሲ ተመን) ወይ ድማ ነኣኡ ዜምክን መድሃኒት ስለ ዝፈጠረሉ፣ ነቲ መድሃኒት እቲ ኰሎ ሳዕ ክንሕዞን ክንጥቀመሉን ኣድላይን ወሳንን እዩ። ከምኡውን ነዚ ዚቐትልን ዜቕሶልን መርዚ መልሐስ፣ መድሃኒት ሠሪዑሉ ኣሎ።

“ክትቑጥዑ ኸሎኹም ኣብ ሓጢኣት ከይትበጽሑ ተጠንቀቁ። ኣብ ቑጥዓኹም ፀሓይ ኣይትዕረብኩም። ንዲብሎስ ከኣ መገዲ ኣይትሃብዎ” (ኤፈ.4:26)። ቑጥዓ ባህርያዊ ስምዒት እዩ፣ ሕማቕ ምስ ረኣኻን፣ ተቓውሞ ምስ በጽሓኻን ምቕጣዕ ብርእሱ ሓጢኣት ኣይኮነን። በዚ ኸኣ እዩ እቲ ቅዱስ ቃል ኣምላኽ፣ “ክትቑጥዑ ኸሎኹም ኣብ ሓጢኣት ከይትበጽሑ ተጠንቀቁ” ዚብለና ዘሎ።

እወ! ንቑጥዓኻ ብጸረፍን ብመርገምን ምትፋኡን፣ ብወስታ ምግላጹን ሓጢኣት እዩ። ምእንትዚ፣ ኣብኡ ከይትበጽሑ ብእዎኑ፣ ፀሓይ ከይዓረበት ፈውሶ። እቲ ፈውሲ ኸኣ እዚ እዩ፣ “ንሓድሕድኩም ተጸዋወሩ፣ ኣብ መንጎኹም ቅር ዜብል ነገር እንተሎ ይቐረ ተበሃሃሉ፣ ከምቲ ጎይታ ይቐረ ዝበለልኩም ይቐረ ተበሃሃሉ።” (ቆላስያስ፣ 3:13)።

ቑጥዓን፣ ሕርቃንን፣ ብስጭትን ምሳና እነተ ደኣ ሓዲሩን ውዒሉን ግን፣ ኣብ ጽልኢ ኪልወጥ እዩ። ቑጥዓና ኣብ ደረጃ ጽልኢ እንተ በጺሑ ኸኣ፣ ሰይጣን ዕድል ረኺቡ፣ ተዓዊቱ፣ ስዒሩ ማለት እዩ። ከመይ ንዝበደሉኻ፣ ሓውኻ ወይ ሓብትኻ ብልቢ ምጽላእ፣ ዓቢ ሓጢኣት እዩ። መንግስተ ሰማይ ከኣ ምስ ዓቢ ሓጢኣትካ ኣይትእቶን እያ። ምእንትዚ ኸኣ እያ፣ ኣደና ቅድስ ቤተክርስቲያን፣ “ዓቢ ሓጢኣት እንታይ ይገብርና፣ ናይ እግዚኣብሔር ጸላእትን፣ ናይ ሰይጣን ባሮትን ይገብረና፣ ናብ ገሃነም እሳት ይውርደና” እናበለት እተስተምህረና። ምእንትዚውን እዩ ቅዱስ ዮሐንስ ወንጌላዊ፣ “እቲ ዘየፍቅር ግና ብደዉ ኸሎ ዝሞተ እዩ። ንሓዉ ዚጸልእ ዘበለ ኹሉ ቐታል ነፍሲ እዩ። ቐታል ነፍሲ

ዝኾነ ኹሉ ድማ ናይ ዘለዓለም ሕይወት ከም ዘይብሉ ትፈልጡ ኢኹም።” (1ዮሐ. 3:14-15) እናበለ ካብዚ ሕሱም ተቃሊ መርዚ፣ ብእዋኑ ተፈዊስና ክንሓዊ ዚምዕደናን ዜጠንቅቐናን።

ኣብ ጸምጸም በረኻ ዚነብር ተመን እንድሕሪ ነኺሱካ ኣየላቡን እዩ። እቲ መርዚ ስለ ዚብርቱዮ፣ ንኺተፍኡ፣ ዚነኸሶ ኪረክብ ሃለው እዩ ዚብል። ከመይ ምስ ተፍኦ ጥራህ እዩ ካብቲ ነድሪ ቅልውላው ዚዓርፍ። እምበኣር ንሕናውን፣ ኣብ ነድርን፣ ናህርን፣ ቅልውላውን ከይበጸሕና፣ “ፀሓይ ከይዓረብት” ከላ፣ ቊጥዓና ነዝሕል። ይቐረ ተበሃሂልና ብሰላም ንደቅስ። ቊጥዓና ኣብ ጥርዙ በጺሑ፣ ኣብ ጽልኢ ተልዊጡ ኣንተ ደኣ ኣልዩ ግን፣ ካብ ጸጋ ወጺእና ኣብ ገምገም ገሃነም እሳት ኣሎና ማለት እዩ። ዝገደደ ኸኣ፣ ናይ ሓደ መዓልቲ ፀሓይ ዕራብ ጥራይ ዘይኮነስ፣ ንሰሙናት፣ ነዋርሓት፣ ንዓመታት ከይተረፈ ተገኒዝናዮ ንጉዓዝ እንተ ደኣ ኣሊና፣ ፍረኖኣ ዝተበትከት መኪና ንዝውር ኣሎና ማለት እዩ። እታ ሓንሳብ ምስ ተበትከት ካልኣይ ጊዜ ዘይትእስር ሕይወትና፣ ኣብ ዓቢይ ሓደጋ ኣውዲቕናዮ ኣሎና ማለት እዩ።

ምእንትዚ ሕጂውን ካልኣይ ዕድል ይውሃበና ኣሎ። ነቲ ቐታሊ መርዚ ሓጢኣት ኣብ መንበረ ኑዛይ ኬድና ንትፍኣዮ። ሓጢኣትና ኣሚናን ተኣሚናን ናብ ካህን ኬድና ንናዘዝ። “ሓጢኣትካ ተሓዲጉልካ እዩ፣ ሓጢኣትኪ ተሓዲጉልኪ እዩ፣ ብሰላም ኪድ/ዲ ዚብል ድምጺ ኸኣ ክንሰምዕ ኢና። ኣምላኽ ክባርኸና እዩ፣ ጥዓናውን ንረክብ ኢና። ልብና ኪሕጎስ ገጽናውን ኪበርህ እዩ። ነዚ ኸኣ እዩ ኢየሱስ ኣብ ዓለም ዝመጸ። ሕጂውን ንነፍስ ወከፍና፣ ኣብ ዘዘሎናዮ ኪፍውሰናን ኬድሕነናን፣ ይመጽእ ኣሎ። ልብና ኣንጺሕና ክንቅበሎ እሞ፣ ሰላሙን፣ ታሕጓሱን፣ ፍቕሩን ኣብ ልብና ክፍስሶ፣ ልባትና ንኸፈተሉ። እወ! ልባትና ብታሕጓስ መሊኡ ልሳናትና ክዕልል፣ ምስቶም መላእኽቲ ሓቢርና፣ “ኣብ ሰማያት ክብሪ ንእግዚኣብሔር፣ ኣብ ምድሪ ኸኣ ነቶም እግዚኣብሔር ዝሰመረሎም ሰላም” እናበልና ከንዝምር።

እወ! ልደት ማለት እዚ እዩ ትርጉሙ። ሕልናኻ ኣንጺሕካ፣ ምስ ርእሰኻ ተዓሪቕካ ምስ ኣሕዋትካ ተዓሪቕካ፣ ምስ እግዚኣብሔር ተዓሪቕካ፣ ሓዲስ ሕይወት ምልባስን፣ ሓዲስ ሕይወት ምጅማርን።

እግዚኣብሔር እንባ ትዕቢትና ኣፍሪሱ፣ ዝደረቐ ልብና ኣለሰሊሱ፣ ፍረ ዘለዎ ንስሓ ገቢርና ብታሕጓስ በዓል ልደት ክነኸብር ብርሃኑን ጸጋኡን የብዝሓልና። ኣሚን።

ካብ ሓውኹም ኣባ ሙሴ ወዲ ማሕበር ሲታውያን።